

[Alfred Jensen.]

forsamlings, at man ikke fra regeringens side vil protestere mod denne løsladelse, og som sagt så meget mere, som det nu er optakten til genopbygningen af det tyske militærvæsen, det militærvæsen, der var så farligt for Europas fred, fordi de drivende kræfter her ikke er folkets kræfter, ikke er demokratiske kræfter; det er den kaste, som kun har en eneste interesse, nemlig af vise tysk militærs overlegenhed, at vise det tyske folk i rollen som herrefolk.

Jeg vil anbefale, at man stemmer for mit forslag til dagsorden, så der også fra dette ting kan lyde en protest mod det meningsløse, det urimelige, at man løslader krigsforbrydere, at man giver dem deres formue tilbage, for at de kan begynde påny med deres politik, med deres metoder for undertrykkelse og mishandling af folkene. (Afbrydelse fra udenrigsministeren). Jeg forstår, at udenrigsministeren tager meget let på det spørgsmål, men udenrigsministeren og andre må vide, at man i 1945 slog fast, at aldrig nogensinde måtte Europas folk tillade genoprettelse af den tyske militarisme. (H. C. Hansen: Har I ikke gjort det i Østtyskland?). Nej, vi er og har altid været tilhængere af et afrustet Tyskland, det står vort parti på, og det har jeg sagt gentagne gange her, og der er ikke noget at hente dér, lille H. C. Hansen. (Afbrydelse).

Formanden: Jeg må bede om, at man hører taleren i ro.

Alfred Jensen: Der er en ordfører, som ikke har beskæftiget sig med vort ændringsforslag angående beslutningens ikrafttræden. Det behøver jeg sådan set ikke at beklage mig over, for jeg ved jo, hvordan stillingen er dertil. Jeg ved, at man ikke ønsker, at dette spørgsmål skal komme til debat og afstemning ude blandt befolkningen. Man finder på undskyldninger og forklarer, at egentlig har man jo godkendt det, der er sket, i 1949, da rigsdagen besluttede at tiltræde Atlantpagten, og at der derfor ikke er noget at diskutere. Andre siger, at der har været diskuteret voldsomt på vælgermøderne, og derfor har vælgerne taget standpunkt dertil. Nej, det er ikke rigtigt. Vælgerne har netop ikke kunnet tage standpunkt til den sag, fordi der var forskellige andre problemer blandet op i debatten. Hertil kommer, hvad det ærede medlem hr. Rasmus Hansen gentog her, at gennem tilslutning til Atlantpagten skulle Danmarks udenrigspolitik været fastlagt i 20 år.

Jeg ved, at der var mange, der bøjede sig for den betragtning og også har bøjet sig her i debatten i dag, men jeg tror ikke, det ærede medlem har den opfattelse, at fordi man i 1949 godkendte Atlantpagten, er det dermed afgjort, at Danmarks udenrigspolitik vil være lig med Amerikas, selvom det nu kun drejer sig om 18 år frem i tiden. Jeg tror, at det ærede medlem har været med til at godkende en anden pagt, og såvidt jeg husker, skulle den løbe i 50 år. Det var Antikominternpagten, den havde visse lighedspunkter med Atlantpagten, men den kom ikke til at løbe hverken i 20 eller 50 år, fordi forholdene satte den ud af kraft. Det vil sige, at vi ikke behøver at føle os bundet af den pagt, ikke behøver at lade vore tanker slavebinde af den omstændighed, at pagten gælder i 20 år. Vi har mulighed for at tage spørgsmålet op til behandling, når det danske folk, den danske rigsdag vil det, og vi har også mulighed for at stemme om enkeltheder — som det, der er til behandling her i dag.

Der er sagt til mig fra radikal side, at sagen angående Atlantpagten er afgjort, der er ikke noget at stemme om, det vil ikke være heldigt at lade et sådant spørgsmål komme til folkeafstemning. Ja, så fatter jeg egentlig ikke, hvorfor den radikale ordfører i sin betænkning citerer, hvad den højtærede finansminister har sagt om rækkevidden af Bruxellesbeslutningen. Her siges det udtrykkeligt, at rækkevidden af den er langt, langt større, end den er for selve Atlantpagten, og når Atlantpagten var egnet til at komme til folkeafstemning, skulle man dog mene, at netop dette spørgsmål, som er mere vidtrækkende, egner sig endnu bedre til at komme ud til folkeafstemning, og det så meget desto mere som Atlantpagten aldrig nogensinde har været til folkeafstemning. Jeg ved meget vel, at det, forslaget drejer sig om, kun er selve Bruxellesbeslutningen, men vi har ikke noget imod, at man udvider spørgsmålet til at omfatte Atlantpolitikken i det hele taget.

Jeg vil sluttelig anbefale, at man lader denne beslutning komme til folkeafstemning, og jeg gør det ikke mindst, fordi jeg ved, at nu, efter at det er gået op for folket, hvad Atlantpagten indeholder, er uviljen imod Atlantpolitikken større end nogensinde. Vi har set det ved tilslutningen til hjemmeværnet, til civilforsvaret o. s. v., og det er fuldkommen urimeligt, at der føres en politik på det udenrigspolitiske område, der ikke svarer til det, folket ønsker og vil. Jeg gad se, om nogen vil